

Вмѣсто сѣрбското ѣ тѣ имать:

б) Гласъ *гй* (или гъ) и *дй* (дъ), както и Българитѣ въ Княжеството, споредъ това да ли сѣрбското ѣ е отъ *г+й* или *д+й*. Напр. грождѣ—гроздйе, лаѣа—ладйа.

в) Вмѣсто сѣрбския гласъ ѣ Македонцитѣ и Българитѣ употрѣбаватъ само *д*. Напр. нигѣ—*нигде*, овѣе—*овде*. гѣе—*коде* (*кжде*), (Ястребовъ, стр. 592).

г) Колкото за сѣрбския гласъ *џ* той, както казахме, не е нищо друго, освѣнъ гласътъ *дж*; а тоя гласъ именно по често се намира въ българския езикъ и въ макед. наречие, нежели въ сѣрбския езикъ, тъй щото не е вѣрно, че го нѣмало въ българския езикъ. Понеже въ македон. наречие се намира по често, отколкото въ сѣрбския езикъ и изговорътъ му по често е мекъ, значи подобно на ѣ (*дј, дј*), затова на Сърбитѣ се чини, че тѣхния гласъ ѣ е много распространенъ въ макед. наречие.

Колкото и да е подобенъ въ макед. наречие изговорътъ на *гй, дй* (гъ, дъ) и *дж* на сѣрбския гласъ ѣ, при все това връзката между туй наречие и българския езикъ е запазена въ това, дѣто Македонцитѣ, както и Българитѣ, вмѣсто сѣрбскый гласъ ѣ употрѣбаватъ *жд, д* и твърдъ *дж* въ много думи, дѣто въ сѣрбския езикъ е ѣ.

З. Гончевичъ казва: „Българитѣ имать три гласа: юсъ *ж*, еръ *з* и ерикъ *ь*, които на Сърбитѣ и Македонцитѣ не сж познати. Юсътъ *ж* гласи като тжпо *у*; когато ерътъ *з* гласи като *ж* употрѣбавя се вмѣсто него (*ж*); въ другитѣ думи той гласи като тжпо, натиснжто *о, а, е* или *и*. Ерикътъ *ь* се равнява на *з*, но при все това въ изговора повече гласи като тжпо *а*“.

а) Въ българския езикъ има само единъ тжпъ